

פרק 101

אמצעי זהירות, חלק ב'

הארי עמד מתנשף במעגל חשוף קטן ביער, יותר הרס מכפי שתלמיד שנה ראשונה היה אמור ליצור בכוחות עצמו. הלחש החותך לא היה מסוגל להפיל עץ בכוחות עצמו, אז הוא החל לעשות שינוי-צורה חלקי לחתכים בעץ. זה לא נתן פורקן למה שהיה בתוכו, להפיל מעגל קטן של עצים לא גרם לו להרגיש טוב יותר, כל הרגשות עדיין היו שם אבל כל עוד הוא הרס עצים הוא לפחות לא חשב על כך שאין פורקן לרגשות.

אחרי שלהארי נגמר הקסם הוא החל לתלוש ענפים ולשבור אותם בידי החשופות. הידיים שלו דיממו, אם כי זה לא היה משהו שמדאם פומפרי לא תוכל לתקן בבוקר. רק קסם אפל הותיר צלקות קבועות על קוסמים.

נשמע קול של משהו נע בעצים, כמו קול פרסות סוס, והארי הסתובב, שרביטו מונף פעם נוספת; חלק מהקסם שלו חזר בזמן שעבד עם ידיו. הוא חשב לראשונה על העובדה שהוא משמיע רעש לבדו ביער האסור.

מה שהגיע לאור הירח לא היה חד הקרן לו ציפה הארי, אלא יצור בעל פלג גוף תחתון של סוס, בוהק בצבע לבן-חום באור הירח, ופלג גוף עליון של זכר אנושי עם שיער לבן ארוך. אור הירח נפל על פניו של הקנטאור, והארי ראה שעניו כחולות כמעט כמו אלה של דמבלדור, בחצי הדרך לצבע של ספיר.

ביד אחת הקנטאור החזיק חנית עץ ארוכה, עם להב מתכת מגודל שלא בהק באור הירח; להב בוהק, הארי קרא פעם, מעיד על להב קהה.

"אז", אמר הקנטאור. קולו היה נמוך, עוצמתי וגברי. "הנה אתה, מוקף בהרס. אני יכול להריח את דם חד הקרן באוויר, דם של משהו תמים, שנטבח כדי להציל את חייו של הטובח."

זרם של פחד פתאומי החזיר את הארי להווה, והוא אמר במהירות, "זה לא מה שזה נראה."

"אני יודע. הכוכבים עצמם מכריזים על תמימותך, בצורה אירונית." הקנטאור צעד קדימה לעבר הארי בקרחת היער הקטנה, עדיין מחזיק את חניתו מורמת. "מילה מוזרה, תמימות. המשמעות שלה היא חוסר בידע, כמו תמימות של ילד, וגם חוסר באשמה. רק אלה הנבערים לחלוטין חסרים לגמרי אחריות על מעשיהם. הוא לא יודע מה הוא עושה, ולפיכך הוא חסר כוונת זדון; כך אומרים." הקול העמוק לא הדדה בין העצים.

עיניו של הארי הבזיקו לקצה החנית, והוא הבין שהיה צריך לתפוס במחולל-הזמן שלו מייד כשראה את הקנטאור. אם יעשה זאת כעת, החנית תוכל להכות בו לפני שיספיק, אם הקנטאור מהיר מספיק. "קראתי פעם," אמר הארי, קולו רועד מעט כשניסה להתאים מילים שנשמעות עמוקות למילים שנשמעות עמוקות, "שלא נכון לחשוב על ילדים קטנים כעל תמימים, משום שחוסר ידיעה אינה שקולה לחוסר בחירה. שילדים עושים רעות קטנות זה לזה בריבים בבית ספר, משום שאין להם הכוח לעשות רעות גדולות. וחלק מהמבוגרים עושים רעות גדולות. אבל המבוגרים שלא, האין הם תמימים יותר מילדים, ולא פחות?"

"חובמת הקוסמים", אמר הקנטאור.

"חובמת מוגלגים, למעשה."

"על חסרי הקסם אני יודע מעט. מאדים עמום בתקופה האחרונה, אך אורו מתחזק." הקנטאור עשה צעד נוסף קדימה, שכמעט הביא אותו למרחק פגיעה מהארי.

הארי לא העז להרים את מבטו לשמיים. "זה אומר שמאדים מתקרב לכדור הארץ, כששתי הפלנטות מקיפות את השמש. מאדים מחזיר אותה כמות של אור שמש כמו תמיד, הוא פשוט מתקרב אלינו. למה אתה מתכוון, הכוכבים מכריזים על תמימותי?"

"שמי הלילה מדברים לקנטאורים. כך אנו יודעים את שאנו יודעים. או שאפילו את זה לא מספרים לקוסמים, בימים אלה?" מבט של תיעוב חצה את פניו של הקנטאור.

"אני... ניסיתי לחפש מידע על קנטאורים, כשבדקתי את עניין גילוי העתידות. רוב הכותבים פשוט לעגו לגילוי עתידות קנטאורי בלי להסביר למה, קוסמים לא מבינים נורמות של טיעונים, בשבילם ללעוג לטיעון או לאדם מרגיש כמו לפגוע ברעיון הזה בדיוק כמו להביא רעיון נגדו... חשבתי שהחלק על זה שקנטאורים משתמשים באסטרולוגיה זה סתם עוד לעג..."

"מדוע?" שאל הקנטאור. ראשו נטה הצידה בסקרנות.

"משום שניתן לחזות את מסלול כוכבי הלכת אלפי שנים מראש. אם הייתי מדבר עם המוגלגים הנכונים, הייתי יכול להראות לך תרשים מדויק של כוכבי הלכת בנקודה הזו, כפי שייראו בעוד עשר שנים. האם תהיה מסוגל לערוך ניבויים מזה?"

הקנטאור הניד בראשו. "מתרשים? לא. אורם של כוכבי הלכת, של השביטים, השינויים העדינים בכוכבים עצמם, אותם לא אראה."

"גם מסלולי שביטים נקבעים אלפי שנים מראש, אז אין סיבה שתהיה קורלציה בינם לבין אירועים עכשוויים. ולאור הכוכבים נדרשות שנים להגיע מהכוכבים לכדור הארץ, והכוכבים עצמם לא זזים הרבה בכלל, לא בגלוי. אז ההשערה המתבקשת היא שלקנטאורים יש כישרון קסום טבעי לגילוי עתידות שאתם פשוט, טוב, משליכים על שמי הלילה."

"ייתכן," אמר הקנטאור במחשבה. ראשו ירד. "האחרים יכו אותך על שאמרת דבר כזה, אך מאז ומעולם חיפשתי לדעת את שאיני יודע. מדוע שמי הלילה מסוגלים לנבא את העתיד - זאת בוודאי איני יודע. קשה מספיק להבין את המיומנות עצמה. כל שביכולתי לומר, בנה של לילי, הוא שאפילו אם מה שאתה אומר אמיתי, הוא לא נראה שימושי במיוחד."

הארי הרשה לעצמו להירגע קצת; העובדה שהקנטאור פנה אליו בתור 'בנה של לילי' רמזה שהוא חושב עליו כעל יותר מאשר עוד פולש אקראי ביער. חוץ מזה, לתקוף תלמיד הוגוורטס בטח יגרור תגובה עצומה כלפי שבט הקנטאורים הלא-קוסמים שביער, והקנטאור בטח ידע את זה... "מה שמוגלגים גילו הוא שיש כוח באמת, בכל פיסות האמת שמקיימות אינטראקציה זו עם זו, שאתה יכול לגלות רק בכך שתגלה כמה שיותר אמיתות. כדי לעשות זאת אתה לא יכול להגן על אמונות שקריות בשום צורה, אפילו אם תאמר שאמונה שקרית היא מועילה. אולי לא נראה שזה משנה, אם התחזיות שלך באמת מבוססות על הכוכבים או שמא זה כישרון קסום טבעי שמושלך. אבל אם אתה באמת רוצה להבין גילוי עתידות, או לצורך העניין את הכוכבים, האמת האמיתית על תחזיות קנטאוריות תהיה עובדה שמשנה לאמיתות אחרות."

הקנטאור הנהן לאיטו. "אז חסרי השרביט נעשו חכמים מהקוסמים. איזו בדיחה! אמור לי, בנה של לילי, האם המוגלגים, בחוכמתם, אומרים שהשמיים יהיו ריקים בקרוב?"

"ריקים?" אמר הארי. "אה... לא?"

"הקנטאורים האחרים ביער נמנעו מחברתך, משום שנשבענו לא להציב את עצמנו נגד מסלול הרקיע. משום שבהיקשרנו לגורלך, אנחנו עלולים להפוך לתמימים פחות במה שיבוא. אני לבדי העזתי לגשת אליך."

"אני... לא מבין."

"לא. אתה תמים, כפי שאומרים הכוכבים. ודבר איום הוא, לטבוח דבר-מה תמים כדי להציל את עצמך. מי שיעשה זאת יחיה חיים מקוללים, חצי-חיים, מאותו יום ואילך. כל קנטאור יגורש בבזק פנים אם יטבח סייח."

החנית עשתה תנועת ברק, מהירה מדי לעיניו של הארי, והטיחה את שרביטו מידו.

מכה חזקה נוספת התרסקה אל מקלעת השמש של הארי, והוא נפל לקרקע היער בהשתנקויות והקאות.

ידו של הארי עלתה אל גלימותיו, אל מחולל-הזמן שלו, וידית החנית העיפה הצידה את ידו, כמעט חזק מספיק כדי לשבור אצבעות. הוא הושיט את ידו השנייה וגם זו הועפה הצידה -

"אני מצטער, הארי פוטר," אמר הקנטאור, ואז הרים את מבטו בעיניים רחבות. החנית הסתובבה ועלתה לחסום קליע לחש אדום. ואז הקנטאור שמט את החנית וזינק הצידה בייאוש, הבזק ירוק של אור עובר אותו והבזק ירוק של אור בעקבותיו, ואז הבזק שלישי פגע בדיוק בקנטאור.

הקנטאור נפל ולא נע שוב.

זמן רב נדרש להארי להסדיר את נשימתו, להיעמד על רגליו, להרים את שרביטו, להגיד בקרקור, "מה?"

עד שסיים תחושת האבדון, תחושת הכוח הכמעט מוחשי באוויר, התקרבה פעם נוספת.

"פ-פרופסור קווירל? מה אתה עושה פה?"

"טוב," אמר הגבר בגלימה השחורה במחשבה, "אתה היית צריך לפצוח בהתקף זעם רועש ביער האסור באמצע הלילה, ואני הייתי צריך לצאת עד גבול היכולת שלך להרגיש בי ולשמור. אל לו למורה להותיר תלמיד לבדו ביער האסור. זה צריך להיות ברור בדיעבד."

הארי בהה בקנטאור שנפל.

דמות-הסוס לא נשמה.

"אתה - אתה הרגת אותו, זה היה אבדה קדברה -"

"אני לא תמיד מבין איך אנשים אחרים מדמיינים לעצמם שמוסר עובד, מר פוטר. אבל אפילו אני יודע שבמוסר קונבנציונלי, מקובל להרוג יצורים לא אנושיים שעומדים לקטול ילד קוסם. אולי לא אכפת לך מהחלק של חוסר האנושיות, אבל הוא עמד להרוג אותך. הוא ממש לא היה תמים -"

המורה להתגוננות עצר, מביט בהארי, שהרים יד רועדת אחת לפיו.

"טוב," אמר אז המורה להתגוננות, "הבהרתי את הנקודה שלי, ואתה מוזמן לחשוב עליה. חניתות של קנטאורים יכולות לחסום לחשים רבים, אך איש לא מנסה לחסום אם הוא רואה שהלחש בגוון ירוק מסוים. זו הסיבה שמועיל לדעת כמה לחשי שיתוק ירוקים. באמת, מר פוטר, אתה אמור כבר להבין כיצד אני פועל."

המורה להתגוננות התקרב לגופו של הקנטאור, והארי עשה צעד לא רצוני לאחור, ואז אחד נוסף, כשהרגיש את התחושה העולה הנוראית של עצור, אל -

המורה להתגוננות כרע על ברכו והצמיד את שרביטו לראשו של הקנטאור.

השרביט נשאר שם זמן מה.

והקנטאור התרומם, עיניו ריקות, נושם שוב.

"אל תזכור דבר מהזמן הזה," ציווה המורה להתגוננות. "לך מפה ושכח כל מה שקרה הלילה."

הקנטאור הלך משם, ארבעת רגלי הסוס נעות בתיאום מוזר.

"מרוצה עכשיו?" שאל המורה להתגוננות, נשמע ציני למדי.

המוח של הארי עדיין הרגיש שבור. "הוא ניסה להרוג אותי."

"או, בשם מרלין - כן, הוא ניסה להרוג אותך. תתרגל. רק אנשים משעממים לעולם לא חווים את החוויה הזו."

קולו של הארי בקע ניחר. "למה - למה הוא רצה -"

"זו יכולה להיות סיבה אחת משלל סיבות. זה יהיה שקר אם אומר שמעולם לא שקלתי להרוג אותך בעצמי."

הארי הביט לכיוון אליו הלך הקנטאור.

המוח שלו עדיין הרגיש שבור-למחצה, כמו מנוע שמשתנק, אבל הארי לא הצליח לראות איך זה יכול להיות
סימן טוב.

החדשות שדראקו מאלפוי כמעט נאכל על ידי אימה הספיקו כדי לזמן את דמבלדור בחזרה מהמקום אליו הלך, להעיר את לורד מאלפוי ואת בעלה הנאה של ליידי גרינגרס, להביא את אמיליה בונז. הקיום לכאורה של האימה עורר ספקנות אפילו בקרב דמבלדור, והאפשרות של לחשי זיכרון מזויף הועלתה. הארי אמר (אחרי כמה לבטים פנימיים על ההשלכות של אנשים המאמינים ששד מסתובב חופשי) שהוא לא ממש זכר שהשקיע את אותו המאמץ שהשקיע בהפחדת הסוהרסן, הדבר האפל פשוט עזב; וזה מה שהיית מצפה ממישהו ליצור בתור זיכרון מזויף, אם הוא לא ידע איך הארי עשה זאת. השמות בלטריקס בלק, סוורוס סנייפ, וקוורינוס קוורירל הוזכרו בהקשר של קוסמים חזקים מספיק להכניע את כל הנוכחים ולהטיל לחשי זיכרון מזויף, והארי ידע שלוציוס חושב על דמבלדור. הילאים העידו, ודיונים הסתובבו במעגלים, ומבטי האשמה זועמים נשלחו, והערות חותכות נאמרו בשתיים לפנות בוקר. היו הצעות, והצבעות, והשלכות.

"אתה מאמין," אמר בשקט המנהל דמבלדור להארי, כשהכל תם ונשלם, "שההוגוורטס שיצרת הינה שיפור?"

הארי ישב עם מרפקיו על ברכיו, פניו נחות על כפות הידיים, בחדר הדיונים אותו עזבו כל השאר. פרופסור מקגונגל, שלא השתמשה במחולל-זמן באותה תדירות כמותם, עזבה בחיפזון למיטתה.

"כן," אמר הארי אחרי היסוס ארוך מדי. "מנקודת המבט שלי, המנהל, דברים בהוגוורטס סוף כל סוף נורמליים. ככה דברים צריכים להיות, כשארבעה ילדים נשלחים ליער האסור בלילה. צריכה להיות מהומה גדולה, שוטרים צריכים להגיע, והגוף האחראי צריך להיות מפוטר."

"אתה מאמין שטוב הדבר," אמר בשקט דמבלדור, "שהאדם שאתה מחזיק כאחראי פוטר."

"כן, למעשה, זה מה שאני מאמין."

"ארגוס פילץ' שירת את המוסד הזה במשך עשרות שנים."

"וכשניתן לו וריטסרום," אמר הארי בעייפות, "ארגוס פילץ' גילה שהוא שלח ילד בן אחת עשרה ליער האסור, בתקווה שמשוהו איום יקרה לו, משום שחשב שאביו של הילד הזה היה אחראי למותה של החתולה שלו. שלושת התלמידים האחרים בחברתו של דראקו לא ריפו את ידיו, כנראה. הייתי טוען בעד עונש מאסר, אבל מאסר במדינה הזו זה אצקבאן. אציין גם שפילץ' היה לא נעים ביותר לילדים בהוגוורטס ואני מצפה שהאינדקס ההדוני של בית הספר ישתפר בעקבות עזיבתו, לא שזה משנה לך, אני מניח."

עיניו של המנהל היו אטומות מאחורי משקפי חצי-הסהר. "ארגוס פילץ' הוא סקיב. המשרה שלו בהוגוורטס היא כל מה שיש לו. שהיה לו."

"המטרה של בית ספר אינה לספק עבודה לעובדיו. אני יודע שכנראה בילית יותר זמן בחברת פילץ' מאשר בחברת כל תלמיד נתון, אבל זה לא אמור לגרום לחוויות הפנימיות של פילץ' להיות גדולות יותר במחשבות שלך. גם לתלמידים יש חיים פנימיים."

"לא אכפת לך בכלל, הארי?" קולו של דמבלדור היה שקט. "מאלה שבהם אתה פוגע."

"אכפת לי מהתמימים," אמר הארי. "כמו מר האגריד, שאם תשים לב, טענתי שאין להחשיב כזדוני, רק ככזה שאינו מודע לסביבתו. הייתי בסדר עם זה שמר האגריד ימשיך לעבוד פה כל עוד הוא לא ייקח עוד תלמידים ליער האסור."

"חשבתי שעם זיכוי של רובאוס, הוא יוכל ללמד טיפול בחיות פלא אחרי שסליבנוס יפנה את המשרה. אבל הרבה מהלימוד הזה נעשה ביער האסור. אז גם זה לא יקרה, לאחר שעשית את שלך."

הארי אמר בשקט, "אבל – אתה אמרת לנו שלמר האגריד יש חולשה כשזה מגיע ליצורי פלא שמאיימים על קוסמים. שלמר האגריד יש פגם קוגניטיבי והוא לא היה מסוגל לדמיין את דראקו וטרייסי נפגעים, וזו הסיבה שהאגריד לא ראה בעיה בלהשאיר אותם לבד ביער האסור. זה לא נכון?"

"זה נכון."

"אז האם מר האגריד הוא לא המורה הגרוע ביותר האפשרי לטיפול בחיות הפלא?"

הקוסם הזקן הביט מטה אל הארי דרך משקפי חצי-הסהר. קולו היה עבה כשדיבר. "מר מאלפוי עצמו לא ראה דבר שאינו כשורה. לא היה זה תכסיס גלוי בו השתמש ארגוס, הארי פוטר. ורובאוס היה יכול לצמוח אל התפקיד שלו. זה היה יכול להיות – כל מה שרובאוס ביקש, התשוקה הגדולה ביותר שלו –"

"הטעות שלך," אמר הארי, משפיל את מבטו אל ברכיו, מרגיש לפחות עשרה אחוזים מותש כמו שהיה מעודו, "היא הטייה מחשבתית שנקרא לה, במקצוע, אי-רגישות לקנה מידה. חוסר יכולת להכפיל. אתה חושב כמה מר האגריד יהיה מאושר כשישמע את החדשות. חשוב על עשר השנים הבאות ועל אלף תלמידים שילמדו טיפול בחיות פלא ועל עשרה אחוזים מהם שיחטפו כוויה מאשווינדר. אף אחד מהתלמידים לא ייפגע כמו שמר האגריד יהיה מאושר, אבל יהיו מאה תלמידים פגועים ורק מורה מאושר אחד."

"ייתכן," אמר הקוסם הזקן. "והשגיאה שלך, הארי, היא שאינך מרגיש את כאבם של אלו בהם פגעת, לאחר שעשית את ההכפלה שלך."

"ייתכן." הארי המשיך לבהות בברכיו. "או שאולי זה גרוע יותר מזה. המנהל, מה זה אומר שקנטאור לא אוהב אותי?" "מה זה אומר שכן לגזע של יצורים קסומים שידועים ביכולת גילוי העתידות שלהם מרצה לך על אנשים שלא מבינים השלכות, מתנצל, ואז מנסה לדקור אותך עם חנית?"

"קנטאור?" שאל המנהל. "מתי אתה - אה, מחולל-הזמן. אתה הסיבה שלא הייתי יכול לחזור לפני האירוע הזה, מחשש לפרדוקס."

"אני הסיבה? אני מניח שזה נכון." הארי הניד בראשו בריחוק. "סליחה."

"עד כדי מעט מאוד יוצאי דופן," אמר דמבלדור, "קנטאורים לא אוהבים קוסמים, בכלל לא."

"זה היה קצת יותר ספציפי מזה."

"מה הקנטאור אמר לך?"

הארי לא ענה.

"אה." המנהל היסס. "קנטאורים טעו בעבר פעמים רבות, ואם יש מישהו בעולם שיכול לבלבל את הכוכבים עצמם, הרי זה אתה."

הארי הרים את מבטו וראה את העיניים הכחולות עדינות שוב מאחורי משקפי חצי-הסהר.

"אל תחשוב על זה יותר מדי," אמר אלבוס דמבלדור.